

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) נב' שמע ובא שהרי:
(ב) רש"י ד"ה ה"ג וכרס וכו'
ולא (אמרר) [נרטר] דאמר מר
תחת חכרות כהמות (לאסוקי
לא בשמות) כי' דמאי אירא:

שינוי נוסחאות

ה'ג וזכרים ונקבות תמימים ובעלי מין
ולא (א) גרסי' תמות חכרות בבהמו
תורה לאחר הקמת המשכן נמי איז
מתקשר לאחר מכלל דבעי מומין
נעוץ: שגאלר לבני נח. להקריב
לגבוה: שחין ראשי איברים. ולמה
לי לאהורי עליהו אי לאו משום
הקדשה שהקריב מהן בלאתו מן
המקדש: מלכוס וזמן נקפא.
הרפסא אינה יולדת: דומין לך.
למעוץ: ערפסא: תמים בדרישו.
וענין ערפסא: מהו דמיא אשך. לאו
למדרש דדומין לך אלא שהודיע
שאינו עושה אלא לכבודו להיות לו
אשתו: קמ"ל. להיות זרע לאו
למנוחא דבי לאו ומהשמה ע"כ כרחק
אשך יתיירא הוה למדרש ביה דדומין
לך. הרי לא נמנה תורה:
הכאן מאליהן. וכל אותן שבאו אל
המקדש מאליהן בלא וזבחן הריב
הואם שבאו שבעה ידע שכן
הקריבן ושבאו שנים ידע שכן עומדין
ויזבחו וזכרים שלמים. וסני קודם
הקמת המשכן הוה וזח אחרת דעד
שלל) הוקם המשכן לא קרבו שלמים
לכל. ידע בין ישראל בין לבני
ת קרבו עולות אבל שלמים לא קרבו
לבני נח ומשעת מתן תורה שגבירו
שראל קרבו להם שלמים: משפחה
שון (עמית ד) ויעזר ה' את מנשה:
משפחה כלפון. היינו עולה שטעוה
לפון (א) וסבא. אל מלך המשיח: אומה
משפחה לפון ודרוס. דהיינו שראל
שמקריבין עולות ושלמים: משפחה
וידרו. מן השמנין שבין ומיחו
עולות הוו: כקבוץ גליות. וי"ק
עביר רוח לפנות ויבזיר רוח דרומית
לקבץ גליות המפוזרות בכס: וזכרים
ועולות. גליות היינו שלמים וקודם
מתן תורה כולוה בני נח יי ומשי
תמים אינן שלמים אלא לפון שמיטה
עלמא ולאליה: הניחא למד' דר'.
שעלמא לקמן: כנפלא. אי קודם
מתן תורה הוה יתרון אי לאחרי:
דכסילו כולו אומר כבוד דר'. רישא
דקרא קול ה' יחולל אלות ובמתן תורה
שעבדו ויבזילו של כל מלך ומלך
שכחו אומר כבוד להקדש: אחר לשון
ישכ' ה' מלך לעולם. כדר נשבע
סיחא מלך לעולם על ברייתו ולא
שמיטת: תשע מלות ושבעים וארבעה
וירוחו אומר שגביר העולם. וכי
מאדם ועד משה רבינו ה' הרי דבר
יוה לאלף דור (הפליג קה): עוה.
התורה שהיא ממזון של ישראל:
דאפי'

לישראל היה קולו הולך מסוף שנאמר ¹⁰ ובהיכלו כולו אומר שמא מבול בא לעולם ¹¹ (אמר) שאינו מבול לעולם ¹² אלא ה' נשפט אמר להן כבר נשבעתי לו בבית גזוזי שהיתה גנוזה עץ לשמו יתן [מיד] פתחו כולו ויהיה כשמוע כל מלכי הארצות סוף מאי שנא התם דאמר =

ללא פסלו לא צנחמה ולא
להא ועוד מדקאמר אבל
כו' דמאי אירא קודם מתן
ללאטוקי מחוסר אבר דלא.

זכרים ונקבות תמימי
(מר) * תמות וזכרות
וזכרות בעופות ואיתר
ובעל (מיני) לאפוקי
אלעזר ^ל מנץ המוסר
ת"ל יומכל הני מב
הבא בהמו שחין אר
למעוט ^ל טריפה ה
הניחא ^ל מ"ד טריפה
טריפה וולדת מאי א
אתך בדומין לך ודי
הוה תמים כתיב ביה
צדיק כתיב ביה ודילג
במעשיו אי סלקא ד
הוה מי קאמר ליה ^ל
לא תעייל ומאחר ד
זרע למה לי מהו
בעלמא אפ" וקן אפ
^ל טהורין אבל לא מ
טהורין בהדיא שט
נחמיא א"ר וינתן ש
עבירי מנא הוו ידע
חסדא העבירי לפני
קולטמן בידוע שהוא
בידוע שהן מנאין רב
והבאים זכר ונקבה
והכל קרוב עולות ע
כתיב ירבו וזכרות
אימא הכל ^ל קרוב ע

אבל שלמים לא כ"א
בני^{טו} נח דאיתמר^{טז}
וחד אמר לא קרבו
הוא מבכורות צאנו
קרבו לגבי מזבח הוי
צפון ובואי תימן תחת
בצפון וברורם ומר
הכתיב עורי צפון
גם אתה תתן בידינו
להקרבא והא כתיב^{יז}
תורה הוא דכתיב
[יתרו] קורם מתן
תורה הן לוי חד אמר
תורה היה למ"ד^{יח}
כתנאי^{יט} וישמעאל
ולחמם שטלה שמע
שטלה שמע

העולם ועד סופו וכל [מ]
בור¹⁹ נתקבצו כולם אי
להם) ²⁰ה' למבול ישב
יו לו מבול של מים אינ
שאינו י²¹ משחית כל בשר
אצלו יתתקע²² ד דורות
ואמרו ⁴⁰ה' יברך את
ואף רחב הזונה אמרה
(ליה) ⁵⁰ולא היה בם ע

[illegible]

בעלמא אחר דחמא ליעילתא ופריסר לא יעיל שמתא כתיבא, אלא למשום פירות לא איכסא ואפילו וקו וקריס ליעיל וסמ וסמ וסמ וסמ : 1 מא דורות הללו הכרחיים, שנאמר (תהלים קה) דבר צה לאף דור, ואלה הכתובים שאין השלום מתקן

פרת חטאת פרק ארבעה עשר זבחים

ידי למה למעוטי מדינה
גבי שתי צפרים
ראשי איברים שלה ולמעוטי
בעין קרבן ושניהן שוין לעס

ובעלי מומין (דאמר)
בבהמה ואין תמות
ש בהמה לעוף תמימין
וחוסר אבר דלא א"ר¹⁸
אבר שנאמר לבני נח
בשר אמה¹⁹ תורה
וי אברין שלה ודילמא
א מלחיות זרע נפקא
אינה יולדת אלא למ"ד
נא למימר האמר קרא
מא נח גופיה מריפה
ודילמא תמים בדרביו
א תמים בדרביו צדיק
תך דנח גופיה מריפה
תך דכותך עייל שלמים
פקא ואתך לחיות
דתימא אתך לצותא
לו סרים קמשמע לן:
מאין: ומי הוּוּ ממאין
א "א"ר שמואל בר
ר' חנן²⁰ שלא נעבדה בר
בדרב חסדא דאמר רב
התיבה כל שהתיבה
חור אין התיבה קולטת
אבהו אמר אמר קרא
באין מאליהן אמר מר
ת אין שלמים לא והא

[illegible]

לכל בלעם הרשע ואמר
אמר להם ²⁰ יושב ה' מ
מביא אבל מבול של א
ר ומה קול ההמון הזה
נקודם שנברא העולם ו
מו בשלום ר"א = אומ
לשלוחי יהושע ⁶⁶ כי ש
ד רוח ומ"ש הכא דקא

נח להקריב מהן דמית (בראשית ח') ויקח של מה ואי שחטו רגליה שוב אינה יולדת ולא טרפה, הלכך מכל החי למחוסר אבר נפקא מאתן למעוטי טריפה ואחא מכל הא וטריפה הוא דאמעוט אכל מחוסר אבר לוי, הא אימעוט טריפה (שם נח) מהו ד

גן שלא מעבדה בהן עבירה. שלא נזקקו

קפז.

ימיה דבפ' שילוח הקן (חולין דף קמ.
יות דרש' מיינה תרתי שחיין
יפה וי"ל דשאני ציפורי מזרע שהוא
סול אבל גבי נח דשאר מומין כשרין

אבר |ו| אֵם"ד טריפה יולדת מא
אֵמָה טריפה. פי' ללדניה
גלגל מיתר ליה מכל הני מחסור אבר
וְאֵלֶּיךָ לַמִּטְעוֹן טריפה וא"ת כי
טריפה חיה יולדת היכי מימעטא
מכל הני הא צ"י שיתח הקן (ג"ו 58)
טריפה ממעט מיתות טריפות למ"ד
אברהם חיה ויש לוטר דשאי הא
מכל הני מיתור ואפי' משתמע
למעוטי טריפה אע"ג דחיה דמשתמע
חיות גמורה ומסתבר למעוטי טריפה
אע"ג דחיה יולדת טפי ממחוסרת
אבר דמי' און טריפה צריאה
שארית ולא חויא לקיום העולם כולי
האי: **אבר** ברובין ד"ר וא"ת
א"כ האי מכל הני למה לי דתריפיה
מאן מקמי פסקי וכו' חיימא דלמא נ"ו
גופיה מחסור אבר חיה מי קאמר
דחמנא דכוותך עייל שלמים לא חעיל
וי' י"ל דמוקמא קרא דדמי לטריפה
ולא דמי' ל' לתמונתא אבר דלענין קיום
העולם |ו| חייטין:

דילמא נח נופח טריפה הוה
וא"ת והלא חי אחריו כן
נ' מאות שנה ו"ל דשמה לא היה נכח
בעריותו כראוי לו וסוגיון כמ"ד
טריפה חיה (פ) ור"ת היה רגיל לחלק בין
טריפות דאדם לטריפות דבהמה משום
דאדם אית ליה מולא וקשה דגרש
מולא טריפות (חולין דף מ"ב.) מימי
לביא מצינו אטריפות דבהמה (פ):

לא כמ"ד לא קרבו שלמים
אמר קרבו (שלמים בני נח)
נח דכתיב 'ויהבל הביא גם
קרבו לגבי מזבח ואין כולו
מ"ד לא קרבו דכתיב 'עוֹרֵי
צִפּוֹן וְתוֹבָא אוֹמָה שְׁמַעְשִׂיהָ
שְׁמִינִי' (ירידה) וּמִר נִמְי
שִׁבְיָה וְהָא כְּתִיב 'וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
וְלֹהֵינּוּ וּבָחִים לֹאכִילָה וְעוֹלֹת
הַזֹּבְחִים הֵהוּא' (א) לֹאחֵר מִתֵּן
מִתֵּן תּוֹרָה הִיָּה אֵלָא לִמ"ד
'רִאִיתִמֹר "בְּנֵי ר' חִיָּא ר' (ר')
יָהּ וְחָד אִמֵּר יִתְרוֹ אַחֵר מִתֵּן
שְׁכֵסֵב שְׁלָמִים הִקְרִיבוּ בְּנֵי נֹחַ
וְכַבֵּד וְנִתְגַּבֵּר ר' יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר
לְשֵׁל יִהְיֶהנּוּ אֵת שְׁמֵלָה וְאֵת

[illegible]

שלה נמנה מוסר חף ישראל נקראו בני נח ונח (אבות) דבר
המסמך המוסרתי (שם) מלחיות ורע נמא, דבר
למיד טרופה ודלות, אלטערן מל בני למטות דלת
וידולמא נח גופיה טרופה הוה, ואע"כ דמי כמה שני
טוקס וילא מתמטמטא דמי, דאס טרופה חיה, אלל מרע
תמים בדרכיה, עני ופסל יציק במעשי.
אתך לצווחא בעלמא, למעוד עמי י"ח חקשים בתיסר

ה'ר"ח שנת ה'תקע"ד (שנת ה'תק"ע) תתקע"ד דורות, נאלצים ש
דורות, ה'ר"ח שנת ה'תקע"ד תתקע"ד (שנת ה'תק"ע):

עין משפט
ור מצות

ג א מ"י פ"ג מהל' איסורי
מוצת הל' ח:

תורה אור השלם

- [illegible]

זימה מקובצת

י"ש התם דבתיב ב"ו. קטטה דף
ל"ד (פ"א):

מוסף רשי"י

יון המות וזכות בעשותו.
 יד קדש וזרקה האחר כל
 קבצתו (דקדק) אל ארץ
 יבנה ישראל אשר יקריב הקטן
 ול נדרים וגו' לרצונם המים
 נבקר ככנסים ונעשים מדלג
 יצו לרצונם המים וכו' ולישאר.
 מתוך שכן מתקדש על המות
 מרות אלה על אל (דקדקו בדא).
 המים כחיים המים וכו' אצל נהר
 המים ביה אל המים ולא ארץ
 אכן לא פסל בים המים קטנים
 וכן דקדק שבעה, אלה וממין
 וזוים נבן מתקדש אלה ויטמא
 המים המהבט על לפתח ויטמא

החיי ובר'. על שם שהיה עמיד
זה פירות, וטריפה שניקב קרום
לא מלכתחית וזע: בדומיון לך.
מלא טריפה היה ס"ל הלך לא
מפדשים להאי החי לטון גריליות,
ממם: (שם ו) לחיות וזע למה
הא טריפה לא חשיל שלא חתנת

וקדמה חירה לשלם היו עתידין